

[Bytí a událost, vnitřní a vnější dění]

Ladislav Hejdánek

This is a part of the original document:

[1979 \(strojopis\)](#)

jedná se o část původního dokumentu:

[1979 \(strojopis\)](#)

- ◆ myšlenkový deník – záznam, česky, vznik: 15. 11. 1979
- ◆ philosophical diary – record, Czech, origin: 15. 11. 1979

[Bytí a událost, vnitřní a vnější dění]

79/007 (791115-2)

S bytím se nesetkáváme jinak než jako s konkrétním bytím. Konkrétní bytí je událost; jinými slovy, je to v celek integrovaný kus dění, jehož podstatným rysem je zvňějšňování vnitřního. Konkrétní dění je založeno uvnitř a postupně se zvňějšňuje. To nám nedovoluje chápat dění jen jako přechod zvnitřku navenek, nýbrž musíme předpokládat, že existují také ryze vnitřní (nepředmětné) složky dění, tedy dění uvnitř, a také ryze vnější složky dění (předmětné), tedy dění vnější, dění navenek. Neexistuje přísná paralelita mezi vnitřním a vnějším, nýbrž vnitřní má vždycky náskok, jde napřed, je dynamické, vede ke skutkům, je tedy skutečnější. Máme důvody se domnívat, že zvňějšňování nikdy neobsáhne, nezahrne do sebe všechnu bohatost vnitřního, že zvňějšňováním je vnitřní ve své povaze a komplikovanosti zkráceno, omezeno, redukováno. Vezmeme-li si na pomoc terminologii termodynamickou, resp. kybernetickou, má vnitřní dění povahu negentropickou, zatímco dění vnější má povahu entropickou. Zároveň je vnitřní dění jednak samo daleko pronikavěji integrováno, jednak je i základem a rozhodujícím činitelem integrity konkréta. Jestliže tedy máme usuzovat na povahu bytí samotného, máme důvody se domnívat, že samo bytí je jediné a že je základem veškeré celkovosti a integrovanosti. Říká-li – právem – Nicolai Hartmann, že „das Sein des Seienden ist eines, wie mannigfaltig dieses auch sein mag“, pak na jedné straně přiznává, že pouhá aglomerace, agregace nemá vlastní bytí, na druhé straně otevírá otázku po tom, co každou takovou jedinstvost a jednotu umožňuje a zakládá (přes zmíněnou mnohotvárnost příslušného konkréta). Integroující princip musí být nejenom nějak myšlenkově uchopen, ale musí být i nějak „lokalizován“ a „temporalizován“. Jednota bytí každého jsoucna musí být založena v bytí samém a bytí samo musí být chápáno jako přicházející, tj. přicházející z budoucnosti (neboť ona integrace se stává úkolem, není výchozí daností).

(Vysoč., 15. 11. 79)